

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 3. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278563152/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

FØRSTE KAPITEL

ERIK LANGE skød Avisen fra sig, bændede sig tilbage i Stolen og lukkede Øjnene. Han nikkede et Par Gange frem for sig.

Ja, ja, så var det altså omme, så kunde han lige så godt blive her — til sin Dødsdag. Hans Liv var jo dog omme; de havde taget det, Kammeraterne fra Ungdommen, som han i en fortrolig Time havde betroet det.

Dér stod det jo: „Et moderne Kloster. Sanatoriet for Nervesyge. Dr. med. Magnus Kås og Holger Faber.“ Pengene var rejste, Grunden købt, Pladserne besatte. „Planen var hemmeligholdt til nu, da alt var sikret.“ Hvorfor? Havde de frygtet ham, at han skulde rejse sig og kræve sin Tanke tilbage?

Ak nej, de vidste jo, at han sad velforvaret her på Øen — og fik Underretningen om, at hans Plan var fuldført — af andre, Ugen efter at det øvrige Land vidste det — —

En Uge gammel var Avisen, kommet med Postskibet fra Jylland nu til Morgen. Grunden til Sanatoriet var allerede begyndt at ryddes. Grunden han havde anvist dem hin Aften på Regensen — — —

Hans Fingre standsede deres Trommen på Bordet. Han så Stedet for sig som hin første Gang fra Damperens Dæk — den skyggede Vig derinde, de mossede Sten, som Kølvet fra Skruen vuggede sig til Hvile imod, de hvidstammede Bøge mod Skovmørket — — — Han så den lille Bæks Blinken i Solskinnet — og han fornåm atter sin Skælven mod at nå derind, at drikke af Bækken, hvile mellem Bregnerne og se Damperen haste videre, mens han selv kun skulde blive her — —

Han så de to hvide Sommerfugle, som havde danset foran Skovskumringen, og sig selv, et ni-tiårs Barn, gemme sit Ansigt mod Faderens Malerkasse, der var overklitret med brogede Poststempler fra alle Klodens Stationer — til han mærkede Faderens Hånd på sin Nakke og hørte hans forundrede Stemme:

„Men Erik, hvad er der i Vejen? nu rejser vi jo!“

Ja, de rejste — hele Jorden over — — til han atter, som ung Student, en Dag trængte sig gennem Bregnekraattet og virkelig stod på denne stille Plet, han bestandig havde drømt om siden, derude i Syden, i Middelhavet, i Lilleasien eller Indien — mærkede dens svale Dunkelhed om sin Pande og Mossets Fngtighed om sit Knæ, da han lagde sig ned for at drikke af Bækken, drikke for mange Års Tørst. Og da han rejste sig, og hans Øjne gled rundt over de hvide Bøgestammer, de mikkende Dueurter og Mørket, der blandede som Ensomhedens Ånde, vidste han, at han som Baro ikke tog fejl: at her skulde hans Nervesanatorium ligge, her hvor hans Moder fødtes, her hvorhen han havde stundet hver Time på de endeløse Rejser, her i Skjul af Skovene, med Udsigt vidt ud over Fjorden, Odderne og Havet — Sanatoriet for alle de Børn, som det nittende Århundredes Rejse havde gjort trætte, som langtes mod en Skovbæk at drikke af.

Nej, han havde ikke taget fejl, den Dag på Damprens Dæk og ikke siden, på sine mange Opmålinger og Undersøgelser — dér i de stille Fjordskove var dets rette Plads, det store Sanatorium, det første i sin Slags — eller „et Nutidens Kloster“ kaldtes det her i Avisen.

A ja, det var jo også hans Ord den Gang til Kås og Holger Faber: „Et Klosterhelg må vi skabe midt i den nye Sværdtid.“

Og nu var det skabt, på hans Sted, efter hans Plan, uden ham, af de to Ungdomsvenner!

Men — havde han ikke også forladt sin Tanke, som han den Gang forlod dens Sted — giftet sig, søgt denne Plads over Hals og Hoved, siddet her nu på tredje År — og vilde han da, at Planen skulde glemmes, som han selv blev glemt herovre, at ingen andre end han skulde nå hin Bæk og drikke af dens Vand?